

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **K. N.**, zastoupená JUDr. Pavlem Ramešem, advokátem se sídlem Praha 1, Bolzanova 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2007, č. j. OAM-1-651/VL-20-11-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 1. 2010, č. j. 64 Az 92/2008 – 83,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

IV. Ustanovenému zástupci stěžovatelky JUDr. Pavlu Ramešovi **se určuje** odměna za zastupování ve výši 2880 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 13. 9. 2007, č. j. OAM-1-651/VL-20-11-2007, žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně u Krajského soudu v Ostravě žalobou; ten usnesením ze dne 10. 3. 2008, č. j. 60 Az 93/2007 – 30, řízení o žalobě podle

ustanovení § 33 písm. e) zákona o azylu zastavil. Toto usnesení krajského soudu bylo ke kasační stížnosti žalobkyně zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2008, č. j. 2 Azs 83/2008 – 65, a věc byla vrácena zpět krajskému soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud ve věci znovu rozhodl usnesením ze dne 11. 1. 2010, č. j. 64 Az 92/2008 - 83, kterým řízení o žalobě podle ustanovení § 33 písm. b), e) zákona o azylu zastavil. V odůvodnění usnesení uvedl, že v průběhu řízení zjistil, že stěžovatelka dne 10. 1. 2009 svévolně opustila Pobytové středisko v Z. u B.. Z toho důvodu se soud obrátil na Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie s dotazem stran pobytu žalobkyně; dle jejího sdělení měla žalobkyně vydané vízum za účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany platné od 10. 12. 2008 do 7. 2. 2009; žalobkyně svévolně opustila pobytové středisko bez uvedení další adresy a její současný pobyt není znám. Krajský soud konstatoval, že řízení o udělení mezinárodní ochrany je specifické v tom, že jeho nejdůležitějším prvkem je sám žadatel, pročež je jeho osobní přítomnost a součinnost v soudním řízení nutná. Uzavřel, že řízení o žalobě je nutno zastavit, jelikož je žalobkyně hlášena k pobytu v pobytovém středisku, kde se však nezdržuje, její současné místo pobytu není známo a žalobkyně ani změnu místa pobytu krajskému soudu neoznámila.

Usnesení krajského soudu napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, v níž uplatnila důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního („s. ř. s.“). Z obsahu kasační stížnosti, i samotné povahy napadeného soudního rozhodnutí, je nicméně zřejmé, že stěžovatelkou může být toliko tvrzen kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který jako jediný dopadá právě na tvrzenou nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení. Jak vyplývá z judikatury, pod tímto důvodem kasační stížnosti v podobě nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení se fakticky skrývají i další důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s. Z povahy věci je vyloučen jen důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. je věcí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem a nezakládá proto nedostatek návrhu. K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2002 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

V kasační stížnosti, podané prostřednictvím ustanoveného právního zástupce, stěžovatelka uvedla, že shledává usnesení krajského soudu nezákonným pro nesprávné posouzení právní otázky, nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a řízení je též zatíženo vadou, spočívající v porušení procesních předpisů před správním orgánem. Pokud jde konkrétně o otázku místa jejího pobytu, z kasační stížnosti se podává, že bydliště stěžovatelky bylo soudu známo z dosavadního průběhu řízení a je vyjádřeno v rubrice kasační stížnosti. Pro zastavení řízení tak nebyl dán důvod. Další stižní námitky se pak upínají k meritu věci a zcela se míjí s obsahem usnesení o zastavení řízení.

Po shledání přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky a je tedy přijatelná ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) se zdejší soud podrobně věnoval v řadě svých rozhodnutí, např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006,

č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS, případně v usnesení ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 - 57. V rozhodnutí posledně zmiňovaném dospěl k závěru, že *„případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti“*. Nejvyšší správní soud zjistil, že krajský soud v dané věci opakovaně nerespektoval právní názor zdejšího soudu stran aplikace a výkladu důvodů pro zastavení řízení podle ustanovení § 33 písm. b) a e) zákona o azylu a nelze vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. Proto posoudil kasační stížnost jako přijatelnou.

Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal napadené usnesení v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Z obsahu předloženého spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žalovaný krajskému soudu ve vyjádření k žalobě ze dne 23. 10. 2007 sdělil, že se stěžovatelka nenachází v Pobytovém středisku v Z. u B., neboť je dne 13. 10. 2007 svévolně opustila. Na podkladě této informace krajský soud oslovil Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie se žádostí o prověření jejího pobytu. Z odpovědi dotázaného orgánu se podává, že stěžovatelka měla vydané vízum za účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany platné od 15. 9. 2007 do 14. 10. 2007; její poslední místo pobytu bylo ve zmiňovaném pobytovém středisku, odkud dne 13. 10. 2007 svévolně odešla, a její současné místo pobytu není známo. Krajský soud proto stěžovatelce dne 15. 11. 2007, usnesením č. j. 60 Az 93/2007 - 25, ustanovil opatrovníka. Dne 12. 12. 2007 však přímo stěžovatelce (soudě alespoň podle záhlaví tohoto přípisu a podle potvrzené doručenky, jež je ve spisu volně vložena) zaslal na adresu pobytového střediska přípis, v němž se jí dotázal, zda souhlasí s tím, aby bylo o věci samé rozhodnuto bez nařízení jednání. Na tento dotaz stěžovatelka dne 7. 1. 2008 zareagovala a ve vlastnoručně psané odpovědi uvedla jako adresu pro doručování *Pobytové středisko v Z. u B.* Usnesením ze dne 10. 3. 2008, č. j. 60 Az 93/2007 – 30, krajský soud přesto řízení podle ustanovení § 33 písm. e) zákona o azylu zastavil, a to pro nemožnost zjištění pobytu stěžovatelky. Usnesení doručil krajský soud opatrovníku stěžovatelky dne 25. 3. 2008. Proti tomuto usnesení podala sama stěžovatelka dne 7. 4. 2008 kasační stížnost, ve které uvedla, že se toho času zdržuje na adrese *P. 8, Š. 1* (na obálce uvedeno *Š.5 u A. Š.*). K žádosti stěžovatelky o ustanovení právního zástupce jí krajský soud zaslal na adresu P. 8, Š. 15 zásilkou vzor č. 60, který si stěžovatelka osobně převzala dne 23. 4. 2008, řádně jej vyplnila a vrátila krajskému soudu. Usnesením ze dne 19. 5. 2008, č. j. 60 Az 93/2007 – 44, byl stěžovatelce ustanoven advokát; usnesení bylo stěžovatelce doručováno opět na výše

uvedenou adresu, na které si písemnost dne 4. 6. 2008 převzala. Usnesení krajského soudu o zastavení řízení Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti stěžovatelky zrušil rozsudkem ze dne 26. 11. 2008, č. j. 2 Azs 83/2008 - 65, a to z důvodu toho, že krajský soud nevyčerpal veškeré dostupné možnosti ke zjištění místa pobytu stěžovatelky a že na věc aplikoval nesprávnou právní normu - ustanovení § 33 písm. e) zákona o azylu.

Poté, co se věc vrátila k dalšímu řízení zpět ke krajskému soudu, zaslal krajský soud stěžovatelce na adresu *P. 8, Š. 15* vzor č. 5 k vyjádření, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení ústního jednání. Tuto písemnost si na uvedené adrese stěžovatelka opět osobně převzala dne 6. 2. 2009. Dále je v soudním spisu založen výpis z evidence žalovaného k osobě stěžovatelky ze dne 13. 7. 2009 a ze dne 9. 11. 2009. Z obou vyplynuly shodné skutečnosti, a sice, že stěžovatelka dne 10. 1. 2009 svévolně opustila *Pobytové středisko v Z. u B.* Krajský soud se poté dne 13. 11. 2009 obrátil na Ředitelství služby cizinecké policie se žádostí o prověření pobytu stěžovatelky na adrese *P. 8, Š. 364/15 u paní A. Š.* Z přípisu dotázaného orgánu ze dne 13. 11. 2009 vyplynulo, že stěžovatelka měla platné vízum za účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany platné od 10. 12. 2008 do 7. 2. 2009 a že její poslední evidovaný pobyt byl na adrese Pobytového střediska v Z. u B., které stěžovatelka dne 10. 1. 2009 svévolně opustila; současné místo pobytu není známé. Krajský soud se poté dne 19. 11. 2009 obrátil na Policii ČR, Oblastní ředitelství SCP Praha, Inspektorát cizinecké policie Praha se žádostí o prověření pobytu stěžovatelky na adrese P. 8, Š. 364/15 u paní A.Š. Odpověď dotázaného orgánu došla krajskému soudu dne 10. 2. 2010 a je z ní patrné, že šetření provádějící policista hovořil dne 3. 2. 2010 s paní A. Š., která uvedla, že se stěžovatelka již na uvedené adrese nezdržuje a že by se měla zdržovat v Ch. nebo v D., přičemž přesnou adresu neznala. Bylo taktéž zjištěno telefonní číslo na stěžovatelku, na kterém se však nepodařilo ji kontaktovat. Krajský soud však již předtím usnesením ze dne 11. 1. 2010, č. j. 64 Az 92/2008 – 83, řízení podle ustanovení § 33 písm. b), e) zákona o azylu zastavil.

Podle ustanovení § 33 písm. b) zákona o azylu *soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany (žalobce).* Podle písm. e) téhož ustanovení *soud řízení zastaví, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany (žalobce) se nezdržuje v místě hlášeného pobytu a jeho změnu soudu neoznámil*.

Především je nutno krajskému soudu opětovně vytknout nesprávnou aplikaci právní normy. Nejvyšší správní soud již v předchozím rozsudku v této věci, vydaném dne 26. 11. 2008, č. j. 2 Azs 83/2008 – 65, totiž krajskému soudu vytknul, že důvod pro zastavení řízení nesprávně subsumoval pod ustanovení § 33 písm. e) zákona o azylu, které však dopadá na jiný okruh případů a upozornil, že v dané věci by bylo lze řízení zastavit jedině podle ustanovení § 33 písm. b) zákona o azylu, a to za předpokladu splnění jeho podmínek. Krajský soud však tento závazný právní názor Nejvyššího správního soudu nerespektoval a v nyní přezkoumávaném usnesení uvedl, že řízení zastavuje podle ustanovení § 33 písm. b), e) zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud tedy opětovně upozorňuje, že na daný případ může dopadat jedině důvod zastavení řízení podle ustanovení § 33 písm. b) zákona o azylu. Výkladem ustanovení § 33 písm. e) citovaného zákona se zdejší soud zabýval v rozsudku ze dne 21. 8. 2009, č. j. 1 Azs 38/2009 – 48, v němž konstatoval, že *„[u]stanovení § 33 písm. e)*

zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, lze aplikovat jen na situace, kdy žadatel o udělení mezinárodní ochrany změní místo hlášeného pobytu v souladu s § 77 téhož zákona, neoznámí tuto změnu soudu a současně se na novém místě hlášeného pobytu nezdržuje." Z obsahu správního a soudního spisu nevyplývá, že by stěžovatelka podstupovala postup změny místa hlášeného pobytu podle ustanovení § 77 zákona o azylu, a proto je zřejmé, že pak ani takovou změnu nemohla ohlašovat soudu a ani splnit podmínku, že by se v novém místě hlášeného pobytu nezdržovala. Nejvyšší správní soud tedy považuje opakovaně za nutné korigovat právní názor krajského soudu stran aplikace ustanovení § 33 písm. e) zákona o azylu na posuzovanou věc a konstatuje, že aplikace tohoto ustanovení je vyloučena. Zároveň je však třeba dodat, že by bylo zcela v rozporu se zásadou procesní ekonomie rušit usnesení krajského soudu jen za tím účelem, aby tento soud ve svém odůvodnění vypustil odkaz na jedno ze dvou zákonných ustanovení, přestože (jak bude vyloženo dále) druhé z těchto ustanovení jako důvod pro zastavení řízení plně obstojí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, 8 Azs 26/2009 – 45).

V rámci přezkumu skutkových zjištění krajského soudu stran posouzení otázky, zda byly naplněny podmínky pro zastavení řízení z důvodu nemožnosti zjištění místa pobytu stěžovatelky podle ustanovení § 33 písm. b) zákona o azylu, je Nejvyšší správní soud nucen konstatovat, že v postupu krajského soudu shledává jisté nelogičnosti. Předně není zřejmé, proč krajský soud nerozhodl o věci meritorně a v reálném čase, když stěžovatelce zaslal výzvu, zda souhlasí s rozhodnutím o věci bez nařízení jednání a podle doručenky ze dne 6. 2. 2009 měl pak i postaveno najisto, že se stěžovatelka zdržuje na adrese *P. 8, Š. 15 u A. Š.* a že si tam i řádně přebírá poštu. Krajský soud bez zjevných důvodů s rozhodnutím ve věci vyčkával s tím, že si až dne 13. 7. 2009 a dne 9. 11. 2009 nechal vyhotovit výpisy z evidence žalovaného, ze kterých pouze seznal, že stěžovatelka naposledy svévolně opustila pobytové středisko dne 10. 1. 2009. V listopadu 2009 pak započal aktivně zjišťovat, zda se stěžovatelka na *adrese P. 8, Š.15* stále zdržuje. Od dotázaného orgánu (Ředitelství služby cizinecké policie, Praha 3) se dozvěděl, že současné místo pobytu stěžovatelky není známé. Následně se dne 19. 11. 2009 obrátil se stejnou žádostí na Policii ČR, Oblastní inspektorát SCP Praha, Inspektorát cizinecké policie Praha. Aniž by však obdržel odpověď dotázaného orgánu, rozhodl dne 11. 1. 2010 o zastavení řízení.

Vycházel-li za této situace krajský soud z předpokladu, že stěžovatelka je neznámého pobytu, jednalo se o závěr nepodložený a předčasný, zejména proto, že mu bylo známo, že se stěžovatelka v únoru roku 2009 na adrese *P. 8, Š.15* zdržovala a obsah soudního spisu v době rozhodování o zastavení řízení nenasvědčoval tomu, že se již na této adrese nadále nezdržuje. Krajský soud proto nemohl mít postaveno na jisto, že je stěžovatelka neznámého pobytu. Na neznámost místa pobytu nelze usuzovat pouze z informace o svévolném opuštění pobytového střediska dne 9. 1. 2009, byl-li krajský soud nesporně samotnou stěžovatelkou zpraven o místě jejího pobytu na adrese *P. 8, Š. 15* a ještě v únoru 2009 byla stěžovatelka na této adrese kontaktní. Krajský soud se ani v mezidobí (od února 2009 do ledna 2010) nepokoušel stěžovatelce na uvedenou adresu zaslat nějakou písemnost, aby si sám ověřil, zda je stále dostupná či nikoliv. V daném případě tedy nelze než učinit dílčí závěr, že krajský soud nevyčerpal veškeré dostupné možnosti ke zjištění místa pobytu stěžovatelky a o zastavení řízení rozhodoval, aniž měl postaveno na jisto, že místo jejího pobytu nebylo možno v rozhodné době (11. 1. 2010) zjistit; jeho rozhodnutí je tudíž založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu se podává, že takové procesní pochybení soudu v zásadě postačuje pro zrušení jeho rozhodnutí. K tomu srov. např. rozsudek ze dne 15. 7. 2004, č. j. 3 Azs 58/2004 – 57, publikovaný pod č. 343/2004 Sb. NSS, rozsudek ze dne 26. 5. 2005, č. j. 7 Azs 271/2004 – 58, publikovaný pod č. 707/2005 Sb. NSS, a rozsudek ze dne 16. 3. 2004, č. j. 2 Azs 41/2003 – 42, publikovaný pod č. 729/2005 Sb. NSS.

Na druhou stranu však nelze přehlédnout, že dne 10. 2. 2010 byl do soudního spisu doručen úřední záznam Služby cizinecké policie, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha, ze kterého se podává, že dne 3. 2. 2010 bylo provedeno šetření k pobytu stěžovatelky na adrese *P. 8, Š.5*, přičemž bylo od A. Š. zjištěno, že se stěžovatelka na uvedené adrese již nezdržuje a že by se měla nacházet v Ch. nebo v D.; telefonní číslo, na kterém by měla být stěžovatelka dostupná, nebylo kontaktní. Na základě těchto zjištění Nejvyšší správní soud uzavírá, že k datu 3. 2. 2010 bylo již postaveno na jisto, že je stěžovatelka neznámého pobytu. Jakkoli tedy bylo rozhodnutí krajského soudu ze dne 11. 1. 2010 o zastavení řízení předčasné, procesní vada, které se krajský soud dopustil, neměla *de facto* vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, neboť informace dostupné z úředního záznamu zhojují (*ex post*) nedostatek skutkových zjištění krajského soudu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 – 59, se podává, že *„[o] vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], se nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo.“* V nyní posuzovaném případě lze skutečně bez jakýchkoli pochybností dovodit, že kdyby k procesnímu pochybení krajského soudu nedošlo, tj. kdyby krajský soud dostatečně zjistil skutkový stav (zejména vyčkal vyjádření policie), byl by výsledek naprosto stejný. Řízení před krajským soudem by bylo zastaveno, neboť by bylo bezpečně zjištěno, že stěžovatelka je neznámého pobytu.

Pokud jde o zbývající kasační námitky, ty nemohl Nejvyšší správní soud z povahy věci vypořádat, neboť se dotýkají samotného merita věci, tj. argumentují ve prospěch udělení mezinárodní ochrany stěžovatelce, a zcela se tak míjejí s obsahem napadeného usnesení krajského soudu. Proto byly pro posouzení zákonnosti usnesení o zastavení řízení zcela bezpředmětnými.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu, než ji za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladu řízení nepřiznává.

Krajský soud ustanovil stěžovatelce zástupcem advokáta; náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Náklady spočívají v odměně za jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti) v částce 2100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky); celkem tedy 2400 Kč. Vzhledem k tomu, že advokát prokázal, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně vypočtená podle ustanovení § 37 odst. 1 a § 47 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, činí 480 Kč. Ustanovenému advokátu se tedy přiznává odměna v celkové výši 2880 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu